

לירון , הבת fe מתמודדת יחד

לחיות עם פרקינסון

היי שמי לירון, בת לאבא המתמודד עם מחלת פרקינסון מזה 9 שנים. החלטתי לרשום ולשתף בהתמודדות שלי כחלק מכך שאני חייבת איכשהו להוציא ולא לשמור את הכל בפנים וגם אולי על הדרך אגע במישהו.

"לאבא שלי יש סולם", שיר שמשקף לי את אבא- שהוא הכי בעולם, קשוב, תומך, יצירתי הרוצה תמיד לעזור לכולם.

האבא שגדלתי על דמותו ושאבתי את כל מי שאני (גם מאמא כמובן) השתנה. בהתחלה שרק גילו את המחלה, ראיתי רק שחורות, האמת שהוא גם נכנס למרה שחורה אז הכול רק התעצם והנפילה הייתה גדולה.

ככה חייתי לי בהרגשה של אבא שלי חולה ואף אחד לא מבין אותי, בסופי שבוע שהייתי רואה אותו מתחת לשמיכה, לא רוצה לצאת מהבית הייתי עוטה על פני מסיכה של שמחה ומדברת ומברברת על השירות לאומי ומתייעצת כמה שיותר, רק שלא ייכנס שוב מתחת לשמיכה.

הבנתי שבכדי לצאת מהבור שנקלענו עליו, מישהו צריך למשוך למעלה. לא חושבת שעשיתי את זה אפילו במודע, פשוט פעלתי.

במהלך הזמן האבא הגבוה מתחיל להתכופף ונהיה יותר נמוך ממני, אבא החקלאי הקשוח והממעט לדבר ומרבה לפעול מתחיל לדבר ולשתף בקשיים שלו, אבא שרוצה לקדם ולפעול מתקשה לצאת מהבית ולשבת ליד אנשים כי יד ימין שלו רועדת.

חייבת לציין שקיים חוסר מודעות ענק בנוגע למחלת פרקינסון כמו הרבה מחלות אחרות, מצב שיוצר רתיעה והבנה חלקית של ההתמודדויות מולם עומדים חולי פרקינסון. ההבנה שלי גם בהתחלה לקתה בחסר וישבתי שעות מול המחשב להבין מה זה אומר פרקינסון, בהמשך כחלק מהחלטה שאני רוצה לעסוק במקצוע טיפולי התחלתי ללמוד פיזיותרפיה, החלטה זאת הקנתה לי הרבה ידע תיאורטי וטיפולי לטפל בחולי פרקינסון אך כמובן שבנוגע לאבא שלי אני עיוורת, אבא תמיד יישאר אבא.

אז את הידע התיאורטי והטיפולי כיסיתי אבל רגשית זה סיפור אחר. רגשית אני מוצפת (בוכה, כועסת על בני המשפחה ואנשים שמעיזים להעיר לאבא שלי, מתוסכלת מכך שאבא לא מקשיב לי כמו שהיה פעם ועוד..)

בתקופה האחרונה אני משלימה עם המצב, משלימה עם כך שאני צריכה לדאוג לעניין הרפואי של אבא ואין מה לעשות יש ילדים שזה נופל עליהם יותר מילדים אחרים, כל אחד

עושה מה שהוא יכול לעשות, כחלק מתהליך הקבלה שיש לי אבא חולה פרקינסון הבנתי שאני לא המרכז ואם לי קשה אז מה הוא מרגיש?
הבנתי שהשיר "לאבא שלי יש סולם" עדיין משקף לי את אבא.
אבא שלי הוא הכי בעולם כי עם המחלה הוא חי.
הוא נלחם מדיי בוקר, לוקח את הכדורים שהוא לא סובל ומנסה מדיי יום להתמודד מול מחלה הגורמת לו לאבד שליטה על הגוף, מחלה שצריך להיות עם יד על הדופק ולהבין שהמצב לא הולך להיות יותר טוב.

ישבתי איתו ערב אחד ואמרתי לו: "אבא אני לא אומרת לך מספיק אבל אני מעריכה אותך, אני יודעת שאתה מדיי יום נלחם ולוקח את הכדורים ומנסה לעשות מה שאתה יכול ומבחינתי זה באמת ראוי להערצה כי זה לא פשוט".

אז לכל המתמודדים ובני משפחותיהם של חולי הפרקינסון שולחת לכם הרבה בריאות והצלחה בהמשך הדרך..